

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

Številka: I U 581/2011-15

Datum: 24. 1. 2012

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
Prejeto:	25 -01- 2012	Sig. znak: 012
V vednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 090-189/2010/6		

INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC

Vošnjakova 1

1000 LJUBLJANA

ZADEVA: Vrnitev upravnih spisov skupaj s pravnomočno sodno odločbo

V upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Direkcija RS za ceste, Tržaška cesta 19, Ljubljana, zoper vašo odločbo št. 090-189/2010/6 z dne 2. 3. 2011, vam v prilogi vračamo upravne spise, ki se nanašajo na zadevo ter pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe, izdane v tem upravnem sporu.

Višji sodnik
izr. prof. dr. Boštjan Zalar, l.r.

Po odredbi sodnika

Podpis pristojne sodne osebe:

Priloga:

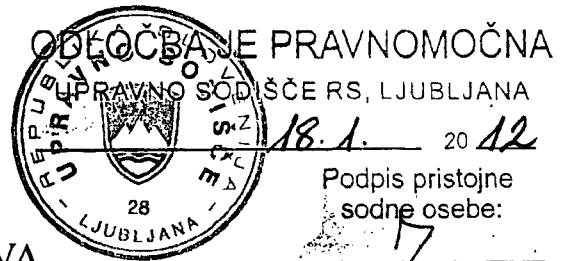
- upravni spisi
- pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe

I U 581/2011-14

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki in sodnica mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter dr. Boštjan Zalar in mag. Damjan Gantar kot člana,

ob sodelovanju Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: DIREKCIJA REPUBLIKE SLOVENIJE ZA CESTE, Tržaška cesta 19, Ljubljana, ki jo zastopa direktor mag. Gregor Ficko, zoper toženo stranko: INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC, Vošnjakova 1, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacije javnega značaja,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-189/2010/6 z dne 2. 3. 2011,

na seji 18. januarja 2012

RAZSODILO:

Tožba se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

1. Prizadeta stranka je dne 11. 6. 2010 podal prošnjo za dostop do informacije javnega značaja, v kateri je navedel, da so mediji in POP TV objavili vest, da je dobil dovoljenje za odstranitev robnikov in priključek s stranske ceste na cesto, kjer se je izvršila zapora s strani hrvaških policistov. Kamera POP TV je pokazala tudi odločbo, dovoljenje ali sklep Direkcije za ceste RS, ki dovoljuje omenjeno dejanje. Ker je zadeva politično aktualna in ima lahko tudi politično konotacijo še posebej po aktualnem referendumu o arbitražnem sporazumu, je prosil za fotokopije dokumentov in sicer: celovite dokumentacije, ki jo je vložil na Direkcijo za ceste RS oz. Ministrstvo za promet v zvezi s posegom, ki ga je nameraval opraviti in pri katerem je bil zaustavljen s strani hrvaških policistov ter dokumente, ki jih je pokazal pred TV kamerami POP TV, 10. junija 2010.
2. S prvostopenjskim aktom z dne 9. 7. 2010 je tožeča stranka odločila, da se zahteva zavrne. V obrazložitvi je organ navedel pravno podlago in sicer določila 4. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1) ter 1. odstavek 3. točke 6. člena ZDIJZ. Kot izhaja iz zahtevka, je vlagatelj izrecno zahteval dokumentacijo, ki se nanaša na zahtevek posameznika, kar pomeni, da v primeru ugoditve zahteve organ ne more varovati osebnih podatkov, saj je iz zahteve jasno, na katero osebo se izbrana dokumentacija nanaša.
3. Prizadeta stranka je vložil pritožbo in navedel, da je prošnjo podal v skladu z ZDIJZ in ne verjame, da je ta v nasprotju z ZVOP-1.
4. Informacijski pooblaščenec je z odločbo z dne 15. 9. 2010 pritožbi prosilca ugodil, izpodbijano odločbo št. 090-16/2010 z dne 9. 7. 2010 odpravil in zadeva vrnil organu prve stopnje v ponovno odločanje.
5. V ponovljenem postopku je tožeča stranka zahtevo prosilca v celoti zavrnila. V obrazložitvi prvostopenjskega akta je navedeno, da je organ predvsem presojal, ali je v konkretni zadevi podana izjema po 3. točki 6. člena ZDIJZ (torej varstvo osebnih podatkov). Nesporno torej ime in priimek, prebivališče in nekateri drugi podatki iz vloge ter prilog predstavljajo osebni podatek. Dovoljenja za sporočanje oziroma posredovanje osebnih podatkov strank, ki so podale vlogo za izdajo soglasja za poseg v varovalni pas državne ceste, ne določa noben zakon, zaradi česar organ takih osebnih podatkov ne sme sporočati, saj za kaj takega nima zakonske podlage. Edina zakonska podlaga za sporočanje oziroma posredovanje osebnih podatkov bi sicer lahko bil ZDIJZ, ki pa že sam določa, da se zahteva za dostop do informacij javnega značaja zavrne, če gre za kršitev osebnih podatkov. Zahteva prosilca se v konkretnem primeru nanaša na osebni

podatek (oziroma celo več osebnih podatkov; ime in priimek, prebivališče,...), katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov, saj noben zakon izrecno ne dovoljuje, da organ osebne podatke lahko sporoča oziroma posreduje zainteresirani javnosti. Organ je nadalje presojal, ali so v konkretnem primeru podani pogoji za delni dostop. Prosilec je zahteval, da se mu posreduje „fotokopija vloge s prilogami“, s čimer je izrecno navedel ime in priimek osebe, za katero naj bi se pri organu vodil upravni postopek in katere vlogo sedaj zahteva. Ker se vloga prosilca izrecno nanaša na posredovanje „fotokopije vloge s prilogami“, bi organ avtomatično povzročil razkritje osebnih podatkov, če bi prosilcu posredoval fotokopijo vloge s prilogami. Organ bi namreč v takem primeru tako prosilcu kot tudi ostalim osebam dal jasno vedeti, da gre pri fotokopiji posredovane vloge s prilogami za vlogo, četudi bi v dokumentaciji prekril vse osebne podatke. Delni dostop je skladno z ZDIJZ mogoče opraviti samo takrat, ko je osebne podatke mogoče izločiti tako, da to ne bi ogrozilo njihove zaupnosti. V konkretni situaciji pa je v primeru, da četudi se osebne podatke izloči iz dokumentacije, nedvomno ogrožena zaupnost podatkov. Če organ zahtevi prosilca ugodni, s tem organ avtomatično potrdi, da se določena dokumentacija nanaša na . Pri tem organ sicer ugotavlja, da je znana medijska osebnost, ki pogosto razkriva podatke, ki se nanašajo na njegovo osebo tako medijem kot tudi drugi zainteresirani javnosti. Vendar pa to nikakor ne pomeni, da imajo državni organi pri taki osebi zmanjšano dolžnost varovanja osebnih podatkov. lahko novinarjem sam pokaže vloge, dopise in ostale dokumente. Nikakor pa ne more organ sam razkrivati njegovih osebnih podatkov, saj bi to povzročilo neenako obravnavo med državljani. Zaradi navedenega je organ odločil, da se zahteva za posredovanje fotokopije vloge s prilogami v celoti zavrne ter se ne omogoči niti delni dostop. Vprašanje, ali v konkretnem primeru javni interes po razkritju podatkov dejansko prevlada nad izjemami iz 6. člena ZDIJZ, se ugotavlja s testom javnega interesa. Pri tem organ ugotavlja, da se prosilec ni skliceval na prevladujoči javni interes in da je organ na podlagi spodaj navedene obrazložitve ocenil, da ni potrebno uporabiti določbe o prevladujočem javnem interesu. Prav tako pa je organ ugotovil, da pri osebnih podatkih ne gre za informacije glede porabe javnih sredstev, opravljanje javne funkcije oziroma delovno razmerje uslužbenca oziroma za informacijo glede emisij v okolje in drugih takih podatkov, zaradi česar tudi ne obstaja avtomatična dolžnost o posredovanju teh podatkov po ZDIJZ. Pri posredovanju osebnih podatkov pride torej v poštev test javnega interesa. Test javnega interesa „je izjema izjem, ki se uporablja preiščljeno in le takrat, kadar se z njegovo pomočjo odkrivajo dejstva, ki pripomorejo k razumevanju tistega, kar je posebnega pomena za širšo javnost“ (tako Nataša Pirc Musar v: „Kako in kdaj uporabljati test javnega interesa“, Ministrstvo za javno upravo, 2005). Iz tega izhaja, da se test javnega interesa uporablja takrat, ko gre za razkrivanje dejstev, ki pripomorejo k razumevanju nečesa, kar je posebnega pomena za širšo javnost. V konkretnem

primeru pa se zahteva za informacije javnega značaja ne nanaša na posredovanje informacij glede porabe proračunskega denarja, zaradi česar varstvo osebnih podatkov prevlada nad pravico do posredovanja informacij javnega značaja. Organ v nadaljevanju podaja obrazložitev, da je tudi pravica do varstva osebnih podatkov temeljna človekova pravica in kot takšna tudi zapisana v Ustavi RS. Organi so dolžni varovati osebne podatke državljanov in jim na ta način omogočati pravico do zasebnosti in osebnega dostojanstva. Test javnega interesa zato v tem primeru jasno pokaže, da varstvo osebnih podatkov prevlada nad pravico do informacij javnega značaja, saj ne gre za razkritje takih podatkov, ki bi širši javnosti pripomogli k razumevanju nečesa, kar je za to širšo javnost posebnega pomena. Gre za posredovanje takega podatka, ki je interesanten samo za konkretno osebo – torej prosilca in ne za širšo javnost. Organ tak sklep opravi tudi zato, ker v zvezi s predmetnimi informacijami javnega značaja ni dobil nobenih drugih zahtev niti novinarskih vprašanj. Prosilec je nadalje v svoji zahtevi od organa zahteval, da mu posreduje tudi dokumente, ki jih je pokazal pred kamerami POP TV dne 10. 6. 2010. Po mnenju prosilca naj bi šlo za uradne dokumente – sklep, odločbo ali dovoljenje organa, s katerim je utemeljeval nameravani poseg odstranjevanja robnikov in izvedbo priključka ceste, pri katerem so ga ustavili hrvaški policisti. Organ je glede tega, enako kot zgoraj za vlogo

s prilogami, ugotovil, da gre tudi pri dokumentu, ki naj bi ga izdala Direkcija RS za ceste (sklep, odločba ali dovoljenje), za informacije javnega značaja. Gre namreč za dokumente, ki izvirajo iz delovnega področja organa in jih je organ izdelal sam. Zahteva prosilca se tudi v tem delu nanaša na osebni podatek (oziroma celo več osebnih podatkov: ime in priimek, prebivališče,...), katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov, saj noben zakon izrecno ne dovoljuje, da organ osebne podatke lahko sporoča zainteresirani javnosti. Zaradi navedenega bi bilo potrebno zahtevo prosilca zavrniti. Organ bi s tem, ko bi posredoval takšne dokumente, kršil ZVOP-1, četudi bi prekril osebne podatke, saj že iz same zahteve prosilca izhaja, da se takšna dokumentacija nedvomno nanaša na in na nikogar drugega. Delni dostop je mogoče opraviti samo takrat, ko je osebne podatke mogoče izločiti tako, da to ne bi ogrozilo njihove zaupnosti. V konkretni situaciji pa je tudi v primeru, da se osebne podatke izloči iz dokumentacije, ogrožena zaupnost podatkov. Zaradi vsega navedenega se zahteva prosilca za dostop do vseh opisanih dokumentov zavrne, in sicer zaradi varstva osebnih podatkov, ki ga vsaki fizični osebi zagotavljata Ustava RS in ZVOP-1 in katerega določbe morajo organi posebej pozorno upoštevati.

6. Z izpodbijano odločbo je Informacijski pooblaščenec na podlagi 2. člena Zakona o Informacijskem pooblaščenecu, tretjega in četrtega odstavka 27. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) in prvega odstavka 252. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP) pritožbo prosilca delno odpravil in odločil, da je organ dolžan v 10-ih dneh od prejema te odločbe

prosilcu posredovati kopije dokumentov, ki jih našteva v odločbi in za katere za vsakega posebej navaja, da mora zavezanec prikriti osebno ime (ime in priimek) in naslov vložnika oziroma investitorja. Poleg tega je tožena stranka odločila, da je organ dolžan v 10-ih dneh od prejema te odločbe prosilcu omogočiti vpogled v dokumente, ki jih v odločbi našteva in za katere za vsakega posebej navaja, da mora prikriti osebno ime (ime in priimek) in naslov vložnika oziroma investitorja. V preostalem delu je tožena stranka pritožbo prosilca glede prikritih osebnih podatkov zavrnila. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je med drugim navedeno, da je Pooblaščenec zaradi potrebe po popolni ugotovitvi dejanskega stanja, ugotovitvi možnosti za izvedbo delnega dostopa in ugotavljanja razpolaganja z materialnimi avtorskimi pravicami, dne 3. 12. 2010 pozval _____, da se opredeli, ali so podani osebni razlogi, zaradi katerih zahtevani dokumenti ne bi smeli biti dostopni javnosti. _____ je pojasnil, da je v njegovem interesu, da je soglasje št. 37167-2453/2009-4, ki ga je pridobil, dostopno vsakomur, saj lahko le na tak način opozarja na nepravilnosti v pravni državi, na ogrožanje življenja in kratenje človekovih pravic na ozemlju RS. Tožena stranka v nadaljevanju ugotavlja, kateri dokumenti so predmet odločanja v tej zadevi in kateri ne in da je v konkretnem primeru sporno vprašanje obstoja izjeme varstva osebnih podatkov in vprašanje možnosti zagotovitve delnega dostopa. Sklicuje se na 3. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, 8., 9. in 10. člen ZVOP-1. Iz navedenih členov kot splošno pravilo izhaja, da je obdelava osebnih podatkov dopustna, če tako določa zakon ali če je za to podana privolitve posameznika. V javnem sektorju mora biti možnost privolitve določena z zakonom. Osebno ime, naslov in telefonska številka vložnika oziroma investitorja že sami po sebi omogočajo določljivost posameznika, na katerega se odobreni dokumenti nanašajo, zaradi česar gre v skladu z definicijo iz 6. člena ZVOP-1 za osebne podatke. Na podlagi teh identifikacijskih osebnih podatkov tudi preostali deli odobrenih dokumentov predstavljajo osebne podatke vložnika oziroma investitorja. Za javno razkritje identifikacijskih in drugih osebnih podatkov vložnika oziroma investitorja, ni podane pravne podlage v smislu 8., 9. ali 10. člena ZVOP-1, saj ne obstaja zakon, ki bi takšno obdelavo osebnih podatkov dopuščal, obdelava osebnih podatkov na podlagi privolitve pa v konkretnem primeru ni mogoča. Navedeno pomeni, da razkritje tovrstnih osebnih podatkov javnosti ni dopustno, zaradi česar bi, če bi osebne podatke teh oseb razkrili javnosti, prišlo do kršitve varstva osebnih podatkov v smislu 3. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Kljub navedenemu Pooblaščenec ugotavlja, da je iz odobrenih dokumentov mogoče izločiti identifikacijske osebne podatke, tako da preostali podatki nimajo več narave osebnih podatkov (tj. podatkov, ki se nanašajo na točno določenega vložnika oziroma investitorja). Zato je mogoče in treba prosilcu zagotoviti delni dostop v skladu s 7. členom ZDIJZ, in vseeno ohraniti „zaupnost“ dokumentov. To zaupnost je treba razumeti v smislu, da se z delnim dostopom ohrani varstvo osebnih podatkov posameznika. Dejstvo, da prosilec to osebo pozna, ne vpliva na stališče

o nedopustnosti razkritja, saj se razkritje presoja z vidika javnosti (kriterij univerzalnega prosilca) in ne zgolj z vidika konkretnega prosilca. Z delnim dostopom organ javnosti ne razkrije varovanih osebnih podatkov vložnika oziroma investitorja. Sklepanje, da se odobreni dokumenti nanašajo na točno določeno osebo, je prepuščeno prosilcu. Ta v okviru nadaljnje obdelave dokumentacije tudi ne sme dokumentov distribuirati drugim. Učinek odločitve o dostopu dokumentov, ki vsebuje osebne podatke, mora biti enak *erga omnes*, t.j. enako nasproti kateremu koli prosilcu. Rezultat odločanja po ZDIJZ (presojanja obstoja izjeme varstva osebnih podatkov) ne more biti različen za različne prosilce. Ob doslednem upoštevanju kriterija univerzalnega prosilca je lahko odločitev samo univerzalna – tj. da se delni dostop lahko izvede, ne glede na to, ali konkretni prosilec glede na sklepanje in navedbe v zahtevi ve, na koga se dokumenti nanašajo. Pooblaščenec je po uradni dolžnosti preskusil, ali se v odobrenih dokumentih iz točke 3.2 nahajajo podatki, ki bi utegnili predstavljati katero od preostalih izjem iz prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. V okviru vsebinskega preskusa je bilo ugotovljeno, da vsebina odobrenih dokumentov ne predstavlja nobene od preostalih izjem od prostega dostopa. Ker velja avtorska pravica le za avtorska dela, Pooblaščenec v nadaljevanju ugotavlja, ali so izpolnjene zakonske predpostavke za to, da je zahtevani dokument mogoče opredeliti kot avtorsko delo. Te predpostavke so: stvaritev, področje ustvarjalnosti, duhovnost, izraženost in individualnost (prim. Trampuž M.: Avtorsko pravo, Ljubljana: Cankarjeva založba, 2000). Ugotavljanje, ali gre za avtorsko delo je pravno vprašanje (avtorsko delo je namreč pravni standard, definiran z generalno klavzulo), o katerem je treba odločiti izhajajoč iz dejanskega stanja – vsebine stvaritve. V konkretni zadevi gre za matično in ne predhodno vprašanje. Za dokumente, ki so predmet presoje, je značilna relativna izvornost, to pomeni, da so avtorji tvarino sicer črpali iz splošno znanih (dostopnih) dognanj s področja obravnavanih znanosti in zakonodaje, vendar so njihova dela na določeni ustvarjalni ravni oziroma kažejo na določeno količino individualnosti. To jih ločuje od drugih primerljivih projektov. Prvi odstavek 5. člena ZASP med avtorska dela eksemplifikativno šteje tudi predstavitev znanstvene, izobraževalne ali tehnične narave (tehnične risbe, načrti, skice, tabele, izvedenska mnenja in druga dela enake narave). Pooblaščenec ocenjuje, da dokumenti, ki so predmet presoje (celotna vsebina vseh dokumentov, ki jih je bilo treba obravnavati kot celoto) izpolnjujejo vseh pet temeljnih predpostavk avtorskega dela. Poleg tega vprašanje prenosa materialnih avtorskih pravic na organ ni sporno, ker ni avtor (oziroma projektantsko podjetje) dokumenta izročil organu v lastnem interesu, pač pa ga je na pogodbeni podlagi izročil investitorju. Šele investitor je dokumente v svojem interesu predložil organu. Razmerje med avtorjem (oziroma projektantskim podjetjem) in investitorjem zato v ničemer ne vpliva na razmerje med investitorjem in organom. Glede relevantnega razmerja med investitorjem in organom se investitor ni opredelil, zaradi česar je mogoče utemeljeno sklepati, da

prenosa materialnih avtorskih pravic ni bilo (tudi sicer bi bilo kaj takega skrajno nelogično ali vsaj neobičajno). Zato je prosilcu v skladu z drugim odstavkom 25. člena ZDIJZ mogoče odobriti le vpogled. Na podlagi teh določb je mogoče utemeljeno sklepati, da sta prvostopenjski in drugostopenjski organ glede oblike seznanitve upravičena odločiti drugače, kot se glasi zahtevek, tj. namesto posredovanja kopij odobriti vpogled, če je seveda izpolnjen pogoj obstoja varovanega avtorskega dela. V tem primeru ne gre za odločanje ultra ali extra petitum, ker gre le za vprašanje oblike (načina) seznanitve, in ne za poseg v vsebino zahtevka – predmet zahtevka namreč ostaja enak. V podporo temu stališču je tudi siceršnji duh transparentnosti in preglednosti nad informacijami javnega značaj ter upoštevanje načelo najširšega varstva pravic strank. Očiten nesmisel bi bil, če bi organ prosilcu zavrnil zahtevo zato, ker bi ta zaradi nepoznavanja vsebine dokumenta „napačno“ formuliral način seznanitve. V primeru zavrnitve take zahteve bi bila vprašljiva tudi možnost vložitve nove zahteve, saj bi bilo treba novo zahtevo (tj. s „popravljenim“ načinom seznanitve) načeloma zavreči v skladu s 4. točko prvega odstavka 129. člena ZUP (odvisno od rešitve težkega pravnega vprašanja o istovetnosti zahtevka, od katerega je zavrženje odvisno). Skladno z navedbami v prejšnjih točkah je Pooblaščenec odločitev v izreku sprejel na podlagi prvega odstavka 252. člena ZUP, po katerem pritožbeni organ zaradi ugotovljene napačne uporabe materialnega prava odločbo organa prve stopnje odpravi in s svojo odločbo sam reši zadevo.

7. V tožbi tožeča stranka predlaga odpravo upravnega akta. Tožeča stranka s tožbo želi doseči zakonito odločbo glede dostopa do informacij javnega značaja, ko gre za takšne informacije, ki vsebujejo osebne podatke posameznika. Če je namreč v takšnih primerih izdana odločba glede dostopa do informacij javnega značaja nezakonita (kar pomeni, da niso upoštewane določbe ZDIJZ in ZVOP-1), tožeča stranka tvega, da bo fizična oseba zoper njo uveljavljala odškodninsko odgovornost skladno s 179. členom Obligacijskega zakonika. Prav tako tvega tudi kazensko odgovornost, ali odgovornost za prekršek. Iz navedenega izhaja, da med tožečo in toženo stranko ni sporno to, da vsa zahtevana dokumentacija predstavlja osebne podatke investitorja in da je posledično vso zahtevano dokumentacijo potrebno obravnavati tako, da se zagotovi varstvo osebnih podatkov investitorja, in sicer na tak način, kot je določen v ZVOP-1. Obdelava osebnih podatkov na podlagi privolitve pa v konkretnem primeru ni mogoča, saj gre za obdelavo osebnih podatkov v javnem sektorju. Tožeča stranka meni, da je tožena stranka s tem, ko je ugotovila, da se z delnim dostopom ohrani varstvo osebnih podatkov investitorja, napačno ugotovila dejansko stanje in napačno uporabila materialno pravo. Iz zahtevane dokumentacije je sicer mogoče izločiti identifikacijske podatke, vendar pa kljub tej izločitvi ostali podatki ohranijo naravo osebnih podatkov, saj prosilec razpolaga s ključem za razkritje teh osebnih podatkov in lahko v kateremkoli trenutku hitro in enostavno ugotovi, na katerega posameznika

se ti preostali podatki nanašajo. Zaradi tega se zgolj z delnim dostopom ne more doseči varstvo osebnih podatkov investitorja. Tožeča stranka je organ v sestavi ministrstva za promet, zaradi česar nedvomno sodi v javni sektor, in sicer tako, kot to določa 22. točka 1. odstavka 6. člena ZVOP-1. Osebni podatek v javnem sektorju se skladno z 9. členom ZVOP-1 lahko obdelujejo le, če obdelavo osebnih podatkov in podatke, ki se obdelujejo, določa zakon. Z zakonom se lahko določi, da se določeni osebni podatki obdelujejo le na podlagi osebne privolitve posameznika. V konkretnem primeru noben zakon ne določa, da tožeča stranka lahko daje osebne podatke investitorjev, ki jih pridobi v postopku izdajanja dovoljenj in soglasij, določenih z ukrepi za varstvo državnih cest in za zavarovanje prometa na njih, na razpolago tretjim osebam. Tudi Zakon o javnih cestah, na podlagi katerega tožeča stranka kot pristojni organ vodi večino postopkov, nima določb o obdelavi osebnih podatkov. Zaradi navedenega je tožeča stranka dolžna vse osebne podatke investitorjev in morebitnih drugih strank varovati in jih ne sme dajati na razpolago tretjim osebam, saj obdelave osebnih podatkov v konkretnem primeru ne dovoljuje noben zakon. V konkretnem primeru pa z zakonom kakršnokoli dajanje osebnih podatkov investitorjev oziroma morebitnih drugih strank na razpolago tretjim osebam ni izrecno dovoljeno. Investitorji oziroma morebitne druge stranke zato zaradi načela pravne varnosti v trenutku, ko vložijo vlogo, lahko računajo na to, da bodo njihovi osebni podatki v postopkih izdajanja dovoljenj in soglasij, določenih z ukrepi za varstvo državnih cest in za zavarovanje prometa na njih, ustrezno varovani. Javni sektor ne sme obdelovati osebnih podatkov zgolj na podlagi privolitve posameznika. Do takšnega sklepa je moč priti na podlagi razlage 9. člena ZVOP-1. Zaradi navedenega tožena stranka s tem, ko je [redacted] povprašala za mnenje v zvezi s posredovanjem njegovih osebnih podatkov, še ni pridobila pravne podlage za to, da se njegovi osebni podatki lahko obdelujejo (torej sporočajo tretjim osebam). Kakršnakoli stranska intervencija je zato v takih postopkih povsem nepotrebna, saj gola izjava stranskega udeleženca kot imetnika pravice do varstva osebnih podatkov ne more predstavljati pravne podlage za obdelovanje osebnih podatkov tega stranskega udeleženca. Tožeča stranka na tem mestu zgolj pripominja, da je [redacted] toženi stranki pojasnil le to, da je v njegovem interesu, da je soglasje št. 37167-2453/2009-4 dostopno vsakomur, ni pa se [redacted] izrekel o varstvu drugih dokumentov (oziroma osebnih podatkov) iz zahtevane dokumentacije. Zato iz take izjave ni mogoče kar posplošeno sklepati, da je [redacted] podal soglasje za posredovanje vse zahtevane dokumentacije oziroma da se je odpovedal varstvu osebnih podatkov na celotni zahtevani dokumentaciji. Skladno z Uredbo o posredovanju in ponovni uporabi informacij javnega značaja je delni dostop mogoč, če je za dokument v fizični obliki mogoče varovane podatke na kopiji fizično odstraniti, prečrtati, trajno prekriti ali drugače napraviti nedostopne. Pri tem morajo biti podatki iz dokumentacije vsekakor odstranjeni na tak način, da to ne ogrozi njihove zaupnosti. Delni dostop iz 7. člena ZDIJZ je namreč mogoče uporabiti le takrat, ko

je iz dokumentacije mogoče izločiti osebne podatke, ne da bi to ogrozilo njihovo zaupnost. Delni dostop se torej uporabi takrat, ko je osebne podatke mogoče iz dokumenta izločiti tako, da po tej izločitvi osebnih podatkov iz dokumenta ni mogoče ugotoviti, na koga se konkreten dokument nanaša oziroma na koga se nanašajo preostali podatki v tem dokumentu, saj je le na tak način mogoče ohraniti zaupnost osebnih podatkov. Če se osebne podatke iz dokumenta izloči, pa je kljub izločitvi osebnih podatkov iz tega dokumenta mogoče ugotoviti, na katerega posameznika se ta dokument nanaša, potem osebni podatki tega posameznika niso varovani oziroma pride do nezakonitega razkritja osebnih podatkov v javnem sektorju, zaupnost osebnih podatkov pa je ogrožena. Za tako nezakonito razkritje je zagrožena globa, organ pa lahko imetniku pravice do varstva osebnih podatkov tudi odškodninsko odgovarja. Vendar pa tožeča stranka ugotavlja, da je v konkretnem primeru kljub temu, da se iz zahtevane dokumentacije izloči osebne podatke investitorja (ime, priimek, telefonska številka), mogoče ugotoviti, na katerega posameznika se zahtevana dokumentacija nanaša. Prosilec bo namreč kljub temu, da bo prejel zahtevano dokumentacijo s počrtnitvami osebnih podatkov, natančno vedel, da se zahtevana dokumentacija oziroma vsi dokumenti iz te dokumentacije nanašajo na

.. Če je zaupnost osebnih podatkov pri delnem dostopu ogrožena, pa delnega dostopa skladno z določbo 7. člena ZDIJZ ni dovoljeno izvesti. Osebni podatki posameznika so namreč v javnem sektorju zavarovani le v primeru, če nihče ne more ugotoviti, na katerega posameznika se nek dokument nanaša. Upoštevati moramo namreč osnovno načelo javnega sektorja, ki pravi, da je v javnem sektorju prepovedano vse, kar ni izrecno dovoljeno. Tožeča stranka tudi poudarja, da namen ZDIJZ ni in ne more biti zbiranje podatkov o poslovanju posameznih fizičnih oseb z organi javne uprave. Takšno tolmačenje ZDIJZ bi lahko namreč privedlo do take skrajnosti, da bi prosilci vlagali zahteve, v katerih bi zahtevali, da jim organi posredujejo vso dokumentacijo, ki se nanaša na njihove sosede, prijatelje, učitelje, otroke, šefe samo s tem namenom, da bi ugotovili, kakšno hišo namerava zgraditi njihov sosed, katere avtomobile ima registrirana njihova učiteljica ali na kateri lokaciji bo njihov šef gradil svoj novi vikend. Tožeča stranka sicer ugotavlja, da je

znana medijska osebnost, ki pogosto razkriva podatke, ki se nanašajo na njegovo osebo tako medijem kot tudi drugi zainteresirani javnosti. Vendar pa to nikakor ne pomeni, da imajo državni organi pri taki osebi zmanjšano dolžnost varovanja osebnih podatkov.

lahko novinarjem sam pokaže vloge, dopise in ostale dokumente. Nikakor pa ne more organ sam razkrivati njihovih osebnih podatkov, saj bi to povzročilo neenako obravnavo med državljani. Pravica do varstva osebnih podatkov je tako kot pravica dostopa do informacij javnega značaja temeljna človekova pravica in kot takšna tudi zapisana v Ustavi RS. Organi so dolžni varovati osebne podatke svojih strank in jim na ta način omogočati pravico do zasebnosti in osebnega dostojanstva. V zasebnem sektorju je na primer osebne podatke posameznikov mogoče obdelovati tudi zgolj na podlagi

osebne privolitve posameznika. S tem, ko osebni podatek preide v zasebni sektor, uživa varstvo, ki je predvideno za zasebni sektor in ki je prav gotovo milejše, kot je varstvo osebnih podatkov v javnem sektorju. Predlaga, da sodišče odločbo odpravi in se zadeva vrne v ponovno obravnavo in da vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

8. V odgovoru na tožbo tožena stranka pravi, da je zaupnost treba razumeti v smislu, da se z delnim dostopom ohrani varstvo osebnih podatkov posameznika. Delnega dostopa po določbah ZDIJZ ne gre povsem enačiti z anonimizacijo po določbah ZVOP-1. Pri anonimizaciji je kriterij absoluten – pomembno je, da posameznik ni določen ali določljiv z vidika kateregakoli uporabnika. Pri delnem dostopu do ZDIJZ je razlika v tem, da organ javnosti kot taki (nedoločenemu številu nedoločenih uporabnikov) ne razkrije osebnih podatkov, saj so z vidika javnosti dokumenti anonimizirani, lahko pa zgolj konkretnemu prosilcu posredno omogoči sklepanje, da gre za določeno ali določljivo osebo. Organ, ki odloča v postopku po ZDIJZ, pa v konkretnem postopku seveda ne more ugotavljati, katere so tiste informacije, ki so znane posameznemu prosilcu po ZDIJZ in kakšne motive ima ta za pridobitev informacije javnega značaja. Izpeljava stališča tožeče stranke v praksi bi obenem pomenila, da bi zahtevana informacija enkrat predstavljala prosto dostopno informacijo javnega značaja, drugič pa ne bi šlo za prosto dostopno informacijo, odvisno od tega, s katerimi informacijami bi razpolagal konkretni prosilec oziroma kako iznajdljivo bi postavil zahtevo. Dejstvo, da konkretni prosilec posameznika, na katerega se nanašajo dokumenti, pozna, ne vpliva na stališče o (ne)dopustnosti razkritja, saj se razkritje v postopku dostopa do informacij javnega značaja presoja z vidika javnosti (kriterij univerzalnega prosilca) in ne zgolj z vidika konkretnega prosilca. Sklepanje, da se odobreni dokumenti nanašajo na točno določeno osebo, je omogočeno zgolj prosilcu. Ta v okviru nadaljnje obdelave dokumentacije tudi ne sme dokumentov nadalje distribuirati drugim tako, da razkrije, na katerega posameznika se dokumenti nanašajo oziroma da nadalje, brez pravne podlage, obdeluje osebne podatke.
9. V pripravljalni vlogi tožčca stranka pravi, da se glede varstva osebnih podatkov tudi v postopku dostopa do informacij javnega značaja uporabljajo vse določbe ZVOP-1. Prav tako ZDIJZ nikjer ne določa, da delni dostop pomeni to, da organ pri tem ne razkrije osebnih podatkov javnosti kot taki (nedoločenemu številu nedoločenih uporabnikov), lahko pa zgolj konkretnemu prosilcu posredno omogoči sklepanje, da gre za določeno ali določljivo osebo. ZDIJZ torej nikjer ne določa, da je potrebno zaupnost zagotavljati samo nasproti javnosti kot taki (nedoločen krog), ampak je iz 7. člena ZDIJZ mogoče sklepati, da je potrebno zaupnost zagotavljati nasproti vsakomur (torej: erga omnes) oziroma tako nasproti javnosti kot tudi nasproti posamezniku. Varstvo oziroma zaupnost osebnih podatkov v postopku dostopa do informacij javnega značaja pa se lahko torej zagotovi samo tako, da se dosledno uporabljajo določbe ZVOP-1, vključno z

določbami o anonimizaciji. Zaradi navedenega lahko določbe delnega dostopa po ZDIJZ enačimo z anonimizacijo po določbah ZVOP-1 oziroma lahko delni dostop po ZDIJZ izvedemo le takrat, ko je mogoče osebne podatke zakriti tako, da je onemogočena nadaljnja identifikacija posameznika, saj le na ta način osebni podatki ohranijo svojo zaupnost. Ker torej prosilec v vsakem trenutku razpolaga s ključem za razkritje identifikacijskih osebnih podatkov, ohranijo tudi preostali podatki, ki so v teh dokumentih, status osebnega podatka (na praktično enak način, kot če identifikacijskih osebnih podatkov organ sploh ne bi počrnil). Glede tega tožeča stranka dodaja, da se tudi sicer mnogokrat zgodi, da je neka informacija v določenem trenutku prosto dostopna, v drugem trenutku pa ne. Do tega vedno pride takrat, ko se v nekem dokumentu nahajajo identifikacijski osebni podatki. V takih primerih imajo namreč preostali podatki, ki se nahajajo v takem dokumentu, prav tako status osebnih podatkov. Ena in ista informacija zato lahko enkrat predstavlja prosto dostopno informacijo javnega značaja, drugič pa ne gre več za prosto dostopno informacijo javnega značaja. Zaradi navedenega se tako z zahtevo prosilca kot tudi z dokumenti vedno seznanijo večje število oseb, pri čemer se vse te osebe seznanijo tako z zahtevo kot tudi z dokumenti. Zaradi navedenega sklepanje, da se odobreni dokumenti nanašajo na točno določeno osebo, ni omogočeno samo prosilcu, ampak je to omogočeno širšemu krogu oseb. Vse te osebe so sicer dolžne osebne podatke varovati, vendar pri tem ne gre prezreti dejstva, da je prosilec v trenutku, ko se seznanijo z osebnimi podatki, del zasebnega sektorja. Varstvo, ki ga osebni podatki uživajo v zasebnem sektorju pa je milejše, kot je njihovo varstvo v javnem sektorju. Tožeča stranka ponovno poudarja, da je namen ZDIJZ zagotoviti transparentnost delovanja organov javne uprave. Ni pa namen ZDIJZ, da posamezniki z ustrezno oblikovano zahtevo za dostop do informacij javnega značaja pridejo do podatkov o poslovanju posameznih fizičnih oseb z organi javne uprave in pri tem obidejo določbe, ki urejajo varstvo osebnih podatkov. Potencialne težave z vidika varstva osebnih podatkov je torej potrebno predvidevati vnaprej in vnaprej zagotoviti sistem, ki bo onemogočil zlorabe osebnih podatkov. Tožeča stranka v zadnjem času zaznava, da se na področju zahtev za dostop do informacij javnega značaja pojavljajo posamezniki, ki zahtevo za dostop do informacij javnega značaja oblikujejo na tak način, da z njo obidejo Zakon o varstvu osebnih podatkov in na ta način nepravilno pridobijo osebne podatke posameznikov. Tožeča stranka meni, da je prav s tem, ko se v takih primerih zavrne dostop do informacij javnega značaja, upoštevano načelo erga omnes, to je, da je učinek odločitve o prosti dostopnosti dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke enak nasproti kateremukoli prosilcu oziroma da je vsem prosilcem dostop do osebnih podatkov v takih situacijah onemogočen. Osebne podatke je potrebno varovati erga omnes (nasproti vsakomur), torej tako nasproti javnosti kot tudi nasproti posamezniku. Tožeča stranka dodaja, da se npr. lahko zgodi, da bi več oseb vložilo vsebinsko povsem enako zahtevo za dostop do informacij javnega značaja, kot jo je v konkretnem primeru vložil prosilec. Tožeča stranka dodaja, da

lahko prosilec, v primeru, da ga zanimajo podatki o posegu na neki državni cesti, v vsakem trenutku pride do takih podatkov, saj so to prosto dostopne informacije, ki izvirajo iz delovnega področja organa. Ne more pa prosilec priti do podatkov o tem, v kakšnem poslovnem ali drugem odnosu je neka fizična oseba (katere osebne podatke je potrebno varovati) z državnim organom. Namen ZDIJZ je namreč zagotavljati javnost delovanja državnih organov, ni pa namen ZDIJZ razkrivanje podatkov o tem, kakšno hišo bo gradil naš delodajalec, katero znamko avtomobila ima registrirano naš bivši partner ali na kateri lokaciji si bo svojo novo počitniško hišo postavila učiteljica našega otroka. Tožeča stranka na koncu še dodaja, da tožeča stranka kot organ vsakemu prosilcu vedno omogoča, da se seznanji s soglasji oziroma drugimi akti z delovnega področja organa, in sicer skladno z ZDIJZ. Pri tem so prosilci lahko seznanjeni z vsemi posegi na državnih cestah in njihovem varovalnem pasu, niso pa seznanjeni z osebnimi podatki investitorjev (saj osebne podatke investitorjev organ varuje skladno z določbami ZVOP-1).

10. Tožba ni utemeljena.
11. V obravnavani zadevi naj bi razkritje zahtevane informacije, tako kot to nalaga izpodbijana odločba, po mnenju tožeče stranke pomenilo kršitev pravice do varstva osebnih podatkov prizadete stranke in zaradi česar naj bi bila izpodbijana odločba nezakonita. Tožeča stranka zmotno razlaga določila ZVOP-1 in ZDIJZ in izpodbijana odločba ne pomeni kršitve varstva osebnih podatkov prizadete stranke.
12. Tožena stranka je v ugotovitvenem postopku pridobila izjavo prizadete stranke z dne 9. 12. 2010, da je v njegovem interesu, da je soglasje, katerega je pridobil 28. 10. 2010 št. 37167-2453/2009-4 dostopno vsakomur, ker samo na takšen način opozarja na nepravilnosti v pravni državi. Tožeča stranka pa ne zatrjuje, da je pred izdajo prvostopenjske odločbe ali kdaj koli kasneje pridobila mnenje o zadevi od prizadete stranke, katerega osebne podatke tožeča stranka želi zavarovati oziroma v tožbi tožeča stranka pravi, da varuje svoj pravni interes, da bi se zavarovala pred morebitno odškodninsko tožbo zaradi razkritja osebnih podatkov, pred kazenskim postopkom ali prekrškovnim postopkom zaradi nespoštovanja varstva osebnih podatkov. je tudi prejel izpodbijano odločbo in ni vložil tožbe v upravnem sporu, da bi zavaroval svojo pravico do varstva osebnih podatkov, kar pomeni, da se z izpodbijano odločbo strinja. Ta dejstva so pomembna za presojo zakonitosti izpodbijanega akta, kajti privolitev prizadete stranke ima v danih okoliščinah konkretnega primera isti učinek v zadevi, ko gre za obdelavo podatkov v javnem sektorju, in ko gre za obdelavo podatkov v zasebnem sektorju. Pod obdelavo osebnih podatkov v smislu 3. točke 1. odstavka 6. člena ZVOP-1 spada tudi „sporočanje, širjenje ali drugo dajanje na razpolago“. To pomeni, da razkritje zahtevanih podatkov ob

zakritju določenih osebnih podatkov prizadete stranke po izpodbijani odločbi pomeni obdelavo osebnih podatkov po ZVOP-1. Po splošni določbi 1. odstavka 8. člena ZVOP-1, ki velja tako za javni kot zasebni sektor, velja, da se osebni podatki lahko obdelujejo le, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo določa zakon, ali če je za obdelavo določenih osebnih podatkov podana osebna privolitev posameznika. Čeprav bi morala že tožeča stranka v postopku pred izdajo prvostopenjske odločbe obvestiti prizadeto stranko, da prosilec zahteva obdelavo (posredovanje) njegovih osebnih podatkov v smislu pridobitve informacije po ZDIJZ, je šele tožena stranka izpolnila zahtevo iz 2. odstavka 8. člena ZVOP-1, po katerem mora biti posameznik predhodno pisno ali na drug ustrezen način seznanjen z namenom obdelave (posredovanja) osebnih podatkov (poziv tožene stranke št. 090-189/2010/14 z dne 3. 12. 2010). Določilo 1. odstavka 9. člena ZVOP-1, ki nosi naslov „pravne podlage v javnem sektorju“ določa, da se v javnem sektorju osebni podatki lahko obdelujejo – to v konkretnem primeru pomeni, da se osebni podatki „posredujejo“ prosilcu po ZDIJZ - če obdelavo (posredovanje) osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo določa zakon. Zakon, ki določa, pod kakšnimi pogoji se lahko obdelujejo podatki v smislu njihovega posredovanja tretjim osebam, pa je v konkretnem primeru ZDIJZ in ZUP glede na to, da se zahtevani podatki nanašajo na vodenje upravnega postopka. Da je ZDIJZ lahko podlaga za določitev pogojev za obdelavo (posredovanje) podatkov priznava tudi tožeča stranka, ko v prvostopenjski odločbi v ponovljenem postopku navaja, da bi edina zakonska podlaga za posredovanje osebnih podatkov lahko bil ZDIJZ, vendar pa po mnenju tožeče stranke v prvostopenjskem aktu in v tožbi posredovanje podatkov v konkretnem primeru ni dopustno, ker bi to pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov. Pojem „kršitev“ varstva osebnih podatkov tožeča stranka razlaga napačno in dejstva tudi napačno aplicira na zakonski dejanski stan.

13. Pravna podlaga za posredovanje podatkov v konkretnem primeru sta torej ZDIJZ in ZUP in ni potrebno, da nek specialni zakon izrecno določal, da se v zvezi s postopki, katere je sprožila prizadeta stranka, vsi osebni podatki vlagatelja zahtevka lahko posredujejo javnosti oziroma zainteresiranim osebam. ZUP glede pregledovanja dokumentov (prepisa, preslikavanja) pravi, da imajo tudi druge osebe, in ne samo stranke upravnega postopka pravico do pregleda dokumentov v smislu 1. odstavka 82. člena ZUP), če taka oseba verjetno izkaže, da ima od tega pravno korist. Pravna korist prosilca v konkretnem primeru je ustavna in zakonska pravica do dostopa do informacije javnega značaja po ZDIJZ. Glede ZDIJZ ima ZUP celo specialno določbo, ki pravi, da v skladu z ZDIJZ, ne glede na določbe ZUP, lahko vsakdo ustno ali pisno zahteva od organa, da mu omogoči dostop do informacij javnega značaja v posameznih upravnih zadevah (4. odstavek 82. člena ZUP). To pomeni, da glede dostopa do informacije javnega značaja specialna določba ZUP napotuje nazaj na ZDIJZ.

14. To pa pomeni, da je v obravnavani zadevi bistveno, da mora odločitev o posredovanju zahtevanih dokumentov po ZDIJZ znotraj testa sorazmernosti iz 2. odstavka 6. člena ZDIJZ, ki ga je treba upoštevati v povezavi z določbo 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ (sodba Upravnega sodišča v zadevi I U 1410/2010-13 z dne 25. 5. 2011) upoštevati test praktične konkordance (3. odstavek 15. člena Ustave), kadar gre za kolizijo varstva ustavne pravice do varstva osebnih podatkov prizadete stranke (1. odstavek 38. člena Ustave) in ustavne pravice do dostopa do informacije javnega značaja druge prizadete stranke v tem upravnem sporu, to je prosilca za dostop do informacije javnega značaja (2. odstavek 39. člena Ustave). „Kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov“ iz 3. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ bi bila torej podana, če pristojni organ ne bi opravil ali ne bi pravilno opravil testa praktične konkordance oziroma tehtanja obeh omenjenih pravic tako, da se obseg varovanja vsake od obeh pravic zmanjša sorazmerno in le v obsegu, ki je nujno potreben, znotraj testa sorazmernosti iz 2. odstavka 6. člena ZDIJZ. Kajti „poseg“ v pravico do varstva osebnih podatkov še ne pomeni, da je podana „kršitev“ te pravice. Okoliščina, da prosilec za dostop do informacije javnega značaja v konkretnem primeru očitno ve, kdo je predložil dokumentacijo za pridobitev soglasja na upravni organ, ne more vplivati na (ne)zakonitost odločitve tožene stranke glede obsega zakritja osebnih podatkov že zgolj zaradi tega, ker prizadeta stranka ni vložil tožbe zoper odločbo tožene stranke. Poleg tega pa zaradi tovrstne privolitve prizadete stranke test praktične konkordance ne more pripeljati do drugačnega sklepa, do kakršnega je prišla tožena stranka, ki je prekrila določene osebne podatke v zahtevanih dokumentih, za ostale informacije na zahtevanih dokumentih pa odločba nalaga njihovo razkritje. V takih okoliščinah namreč tveganje za odškodninsko tožbo s strani prekrškovni postopek ali kazenski postopek zaradi razkritja osebnega podatka prizadete stranke, kot to uveljavlja tožeča stranka, in ki ga želi tožeča stranka zmanjšati s tožbo v tem upravnem sporu, v navedenem testu praktične konkordance nima pravno zavarovanega pomena, ki bi lahko to kakor koli vplival na presojo zakonitosti in pravilnosti izpodbijane odločitve; kakšnega drugega javnega interesa, da ne bi smelo priti do razkritja osebnih podatkov prizadete stranke pa tožeča stranka v upravnem sporu ne uveljavlja. Z izpodbijano odločitvijo je prosilec prišel do zahtevanih dokumentov brez osebnih podatkov prizadete stranke in mu je bila v tem okviru zagotovljena ustavna pravica do dostopa do informacije javnega značaja, prizadeti stranki pa je bila s prekritjem osebnih podatkov zavarovana pravica do varstva osebnih podatkov ob upoštevanju njegove volje, izražene v upravnem postopku in po prejemu izpodbijane odločbe, ne glede na to, ali je prosilec poznal identiteto investitorja v postopku, ali ne. V obe pravici je bilo torej sorazmerno poseženo, zato z izpodbijaním aktom ni podana kršitev varstva osebnih podatkov. Zato glede argumentacije o zakritju osebnih podatkov na

zahtevanih dokumentih in posledično delnega dostopa do dokumentov (7. člen ZDIJZ) sodišče lahko sledi utemeljitvi izpodbijanega akta in ne bo ponavljalo razlogov za odločitev (2. odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/2006, 62/2010).

15. Na tej podlagi je sodišče tožbo zavnilo kot neutemeljeno (1. odstavek 63. člena ZUS-1).

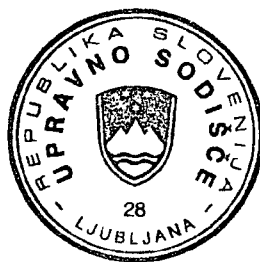
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 18. januar 2012

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe: